

Laurențiu ORĂȘANU
DICȚIONAR GETO-DACIC (XXXII)
SPIONAJ

Voi, cititorii din viitorime ai acestui Dicționar, voi, care veți fi trecut prin atâtea năvăliri barbare, cuceriri galante, schimbări de domni, schimbări de doamne și domnițe, războaie, revoluții, uniri, divorțuri, dezbinări, îmbinări, alianțe, mezalianțe, nu se poate să nu fi observat că titlul fiecărei file nu are decât o vagă legătură cu conținutul ei. Și, ca nedumerirea voastră să fie deplină și simetria perfectă, nici conținutul nu are legătură cu titlul. De aceea noi, cercetătorii care lucrăm din greu la alcătuirea acestui Dicționar, ne simțim datori să venim aici cu o explicație. Pentru că o explicație există întotdeauna: ciupercile ies din pământ pentru că a plouat, florile pentru că au fost sădite, Dicționarul îl citiți pentru că l-ați găsit și dezgropat (poate și pentru că noi l-am scris), iar femeile voastre vă privesc misterios de sub genele umbroase pentru că ați inventat rimelul.

Dar să ne concentrăm pe Dicționar, dacă vorbim despre femei nu mai terminăm niciodată. Se înființase colectivul nostru de cercetători. Trecuseră două luni. Scrisesem primele două file: **Roată** și **Barză**. Ne frecam mâinile, încântați: mai aveam de scris 999.998 file și eram gata. Tocmai venisem la lucru, pe la amiază, că nimeni nu vroia să piardă masa de prânz, care era gratuită. Când, ce să vezi, din prepeleac în prepeleac, sună telefonul fără fir (instalarea celui cu fir întârzie, ca și aprobarea de la minister). „Toată lumea la Șefu!”. Ne înghesuim, toți 140, în prepeleacul Șefului. Prepeleac frumos, tapetat în verde cu frunzele mărunții în care era cocoțat. Șefu – negru la față. „Ce e în capul vostru? Unde vă treziți?” Doi colegi însurați, și două colege cu care nu erau însurați, se înroșiră la față. „Vă dați seama ce faceți?” Cei patru – roșii în continuare, se vedea clar că își dădeau perfect seama de ce fac. „V-ați gândit la consecințe?” – continuă Șefu. Aia patru – mai liniștiți, probabil că își luaseră ceva măsuri de protecție. „O să vă afle toate secretele”. Acuma ce să mai afle, ridicară din umeri cei patru, dacă tot s-a aflat. „Uite, să luăm de exemplu prima filă pe care ați scris-o: **Roată**” – tună Șefu, tot mai supărat. „Voi credeți că vom fi pe veci singuri pe lume? Unici? Vor apărea și alte popoare. Că doar barza aia de la fila a doua, singura noastră operație matematică – înmulțirea, barza aia migrează pe nici nu știm noi unde. Și ne trezim, mâine-poimâine, cu un popor colo, alt popor dincolo, și degeaba o

să dăm vina pe biata barză. Se formează – vorbesc de popoare, încep să cucerească alte popoare, sau sunt cucerite la rândul lor. Mă rog, roata istoriei. Dar asta nu înseamnă să le dăm noi mură-n gură decoperirile noastre. Oricine citește Dicționarul vostru, mă corectez, Dicționarul nostru, că voi semna și eu, are toate datele să inventeze roata: rotundă, are un ax sau o axă, e bună la căruță sau la car, căruța o legi la cal – să nu vă aud că protestați, ați scris și asta – carul de luptă, tancul, toate le oferiți pe tavă străinilor. Un-doi ne trezim că tancurile rusești lasă urme adânci în pământul scumpei noastre Dacii. (Dacă nu știți cine-s rușii, întrebați-i pe urmașii noștri din viitorime, sau citiți-le dicționarele). Un-doi ne trezim cu filele noastre de Dicționar pe planșetele institutelor de proiectare din țările străine. E drept că pentru asta străinii trebuie să-și creeze un serviciu secret, de spionaj. Dar precis că tot voi le veți explica, pe îndelete, cum să facă asta, atunci când veți scrie fila: **Spionaj**. Măritul Decebal – își înalță Șefu glasul și privirea spre vârful mărunții – care se interesează zilnic de stadiul Dicționarului, e supărat până la cușmă. Până să înființeze aia care se vor forma în curând, ca popoare, servicii de spionaj și să ne fure și roata, și barza, și nasturii, și revistele, și femeile, și cinstea, el a și înființat – ieri a ieșit decretul – un serviciu de contraspionaj. S-a întărit paza la metafore, poezie, și – cum spuneam – la femei și la reviste. Ce să mai zic de berze. 5000 daci au fost puși să le urmărească mișcările de dute – vino. Nimeni nu va mai putea efectua înmulțirea așa, la întâmplare, fără să fie observat”. (Cei patru, care se liniștiră când auziseră că e vorba de spionaj, și nu de unde se trezesc ei, se neliniștiră din nou auzind că orice înmulțire va fi privită cu alți ochi). „Găurile vor fi bine păzite, ca să nu plece vreun spion cu ele. Toate măsurile astea au intrat deja în vigoare. Ce aveam noi vigoare până acum, dar ce vigoare vom avea de acum înainte, mamă-mamă! Să îndrăznească vreun spion să se atingă de vre o cucerire de-a noastră!” (Cei doi colegi aproară hotărât, gata să-și apere cuceririle lor). „La fotbal, de exemplu, s-a întărit apărarea în fața porților, ca să nu ne trezim cu goluri date de spionii adversi. Iarba, gazonul, au fost înlocuite cu nisip și pietriș, astfel ca iarba să nu ne poată fi furată. Iarba noastră verde va rămâne acasă! Noi nu ne vindem iarba! Iar în campionat, echipele numai se fac că joacă fotbal, tocmai ca eventualii spioni trimiși de echipele adverse să nu poată descifra sistemul nostru de joc și să-l copieze. Nimeni

nu va juca vreodată fotbalul cum îl jucăm noi! La noi, ca la nimeni! Când fotbalul va fi jucat și de alte popoare, și când vom participa la campionate mondiale, vom face același lucru: nu vom juca nimic. Sau, de multe ori, vom juca atât de prost în calificări numai și numai pentru a nu ajunge în faza finală. Iar, pe de altă parte, sub pază strictă, în săli, ne vom perfecționa în secret sistemul de joc antrenându-ne la fotbalul de masă. Cu nasturi verificați, calibrați, care să nu se lase cumpărați ușor și să ajungă să joace fotbal adevărat la echipe din străinătate. Și, Zamolxe păzește, contra noastră!”

„Dar să revenim la oile noastre. Atenție la orice oiță, orice mieluț, orice berbec care se preface că paște pașnic prin livada noastră cu meri, pe sub prepeleacuri. Să nu vă surprindă dacă sub lâna lor merinos veți găsi microfoane sau aparate minuscule de fotografiat. Și dacă fila scrisă de voi astăzi – că asta ar cam fi norma, o filă pe zi, cu primele două file ați cam făcut-o lată, fie vorba între noi – ajunge, prin transumanță cumva, în câteva zile sau săptămâni, hăt, de parte, pe locurile unde se vor forma popoarele acelea ale căror servicii de spionaj folosesc oițele noastre. Sau berzele noastre. Sau care ung roțile noastre. Vă rog așadar, toată lumea ochii în patru”. (Cei patru colegi îi făcură în 16). „Să nu avem încredere în nimeni. Să nu afle nici nevestele voastre ce faceți aici”. (Cei doi colegi ridicară din umeri, a neputință: Șefu chiar ne crede proști, cum o să le spună chiar ei nevestelor?). „Când vine un străin în vizită – continuă Șefu instructajul – fie ciobanul oilor, poștaşul, cosașul să cosească iarba, pionierii, studenții sau soldații săculeagă merele, voi să ascundeți filele scrise și să vă faceți că priviți atent zborul albinelor. Sau, dacă e frig și albinele nu zboară, să urmăriți atent traiectoriile pe care zboară albinele când nu e frig. Să se creadă că sunteți echipa de cercetători ai fenomenului de polenizare, nu de alcătuire a Dicționarului. La rândul lui, colectivul de biologi care cercetează polenizarea va pretinde că stupii din dotarea lor sunt de fapt căsuțe pentru păsărele, de studiul cărora sunt ei interesați. Iar cei care se ocupă în fapt de studiul păsărelelor le vor acoperi, ca să nu pătească rușinea de a fi descoperite și folosite de spionii străini. Și așa mai departe, până la guvernul măritului Decebal. Toți vom pretinde, în scopul apărării secretului, că facem altceva decât ar trebui să facem în realitate. Peste tot, în servicii, birouri, centre de calcul, Parlament, vor fi permise, chiar încurajate: cititul presei, comen-

tarea programelor la televizor din seara precedentă, băutul cafelelor, bârfitul colegilor” (cei patru dădură să protesteze). „Și noi, aici, în prepeleacurile noastre, nu vom face excepție. Lucrați mult, scrieți puțin, și nu carecumva să se înțeleagă ceva din ceea ce scrieți. Să nu poată nimeni să reinventeze roata citind fila noastră de Dicționar. Nici o legătură între titlul și conținutul filei. Dați frâu liber imaginației. Vă dau un exemplu. Să zicem că ați ajuns la fila **Masă**. Sau, **Scaun**. Nu care cumva să scrieți că are patru picioare. Două sunt de ajuns. Îmi vine să și râd, închipuindu-mi cum vor sta alte popoare la mese cu două picioare, pe scaune cu două picioare, încercând să soarbă ciorba cu linguri concepute după textul scris la fila **Lingură** în care voi veți fi descris **Strecurătoarea**. Sau, cum vor încerca să prindă posturile noastre de radio și televiziune, cu o **Antenă** construită urmând textul vostru despre **Ureche**. Sau, când veți scrie despre **Ministru**, sau despre **Parlamentar**, disimulați cât puteți. Scrieți că sunt niște oameni de nimic, cu gândul numai la interesul personal, care nu fac nimic toată ziua și pentru poporul geto-dac. Spionii străini vor prelua această imagine, evident neadevărată, și o vor impune guvernanților și miniștrilor lor. În felul acesta, toate celelalte popoare vor avea o conducere amorală, coruptă, complet diferită de felul în care se comportă conducerea țării noastre”.

Credem că înțelegeți acum de ce, în filele acestui Dicționar, titlul nu are legătură cu explicația dată în respectiva filă. Spionajul ne înconjoară din toate părțile și încercă să ne fure toate invențiile și secretele. Dacă nu ne-am apăra astfel, ne-am trezi într-o bună zi că toate popoarele: și nemții, și franțuzii, și englezii, și japonezii ar vorbi, atunci când se vor fi format, aceeași limbă: limba geto-dacă.

